

РЕШЕНИЕ

№ 250

гр. София, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **9763** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Я. Б. Б., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 14561/29.9.2022 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, в частта с която му е отказано да се събере на територията на Република България със своя син Д. Я. Б..

Жалбоподателят твърди, че оспореното решение е постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Решението е постановено в несъответствие с § 1, т. 3, б. „б“ ЗУБ. При постановяване на решението неправилно е въведено допълнително основание – заболяването да е тежко и неизлечимо. Необходимо е пълнолетният да не може да се издържа сам и това да е следствие на сериозни здравословни причини. Не се съдържат мотиви защо посттравматичното стресово разстройство не може да се счита за сериозна здравословна причина, което от своя страна не би попречило на човек да се издържа сам. По никакъв начин не е изследвано дали състоянието на сина му позволява или би поволило да се издържа сам, особено при положение, че е останал сам в чужда държава. Неясно е и какви биха били шансовете на лице, което страда от внезапни припадъци, да намери източници на доходи, които да му позволят да се издържа сам. Ето защо моли да се отмени оспореното решение.

Ответникът – заместник председателят на Държавната агенция по бежанците, оспорва

жалбата. Твърди, че са налице предпоставките по § 1, т. 3, б“б“ ДР на ЗУБ доколкото синът на молителя е навършил 18 г., поради което не е член на семейството му по смисъла на посочената норма. Оспореният акт е законосъобразен. Твърди, че ако синът на жалбоподателя страда от посттравматично разстройство, то това състояние се лекува с редовен прием на лекарства; пациентите по принцип доброволно сътрудничат за това.

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба от 29.6.2022 г., подадена от жалбоподателя, е поискано той да бъде събран със семейството си, тъй като е получил вече международна закрила – с решение № 2993/3.5.2022 г.

На 10.8.2022 г. е проведено интервю с жалбоподателя, в което той твърди, че синът му Д., вследствие преживян стрес от взрив на снаряд близо до дома им през 2014 г., често губи съзнание. Лекуван е в болница в С.. Приемал е успокоителни и лекарства против кризи. Посъветван е да се пази от стрес и емоции.

Жалбоподателят представя и документ на турски език, преведен на български език, за който се сочи, че е издаден от Общ медицински център Тюркмен. В него се сочи, че на 23.6.2022 г. е прегледан Д., роден на 1.1.2001 г. Първият преглед е бил на 21.12.2021 г. Пациентът съобщава за оплаквания за тревожност и болки, нарушения на съня, кошмари, изолация, безпокойство за бъдещето и неготивни мисли, особено след раздялата с баща му. Нарушение на паметта, неспособност за изпълнение на ежедневните задачи, чувство на страх, паника. Трудно установяване на близки отношения с някого, затруднения при вземане на решения. На пациента е предписано лечение. Дадена е препоръка, поради липса на близка социална и семейна среда, особено на баща му, пациентът се нужда е от психично-здравна помощ в центрове, които са квалифицирани и за които са неподходящи.

С оспореното решение - № 14561/29.9.2022 г. молбата е уважена частично, като е отхвърлена в частта по отношение на неговия пълнолетен син – Д. Я. Б..

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. В този смисъл и заповед № 03-15/3.5.2022 г. В предвидената в закона писмена форма.

Не се установява в административното производство, видно от представената в цялост преписка, да са допуснат и съществени процесуални нарушения.

По отношение спазване на материално-правните норми. Съгласно §3, б. „б“ ДР на ЗУБ членове на семейството са и навършилите пълнолетие, невстъпили в брак деца, които не са в състояние да осигурят сами издръжката си поради сериозни здравословни причини.

В случая не се спори, че синът на жалбоподателя е пълнолетен / роден на 1.1.2001 г./, поради което и към датата на приключване на устните състезания -на 21 г. 11 м. и 13 дни./. Видно от представените лични документи, в тях не е отбелязано да е встъпил в брак.

Но, за да се приеме, че са налице предпоставките на цитираната норма, следва да може да се направи извод, въз основа на събраните доказателства, че синът на жалбоподателя не може да осигури сам издръжката си именно поради сериозни здравословни причини.

Видно от представения и обсъден по-горе документ, синът на жалбоподателят е имал оплакванията, описани по-горе. В подобен смисъл е и изложеното от жалбоподателя в проведеното интервю. Следва да се посочи обаче, че в този документ предписаното лечение и препоръки са дадени само и единствено въз основа на оплакванията на сина на жалбоподателя /твърдящ изгодни за него факти/. Липсват доказателства да са предписани изследвания и други прегледи, които обективно да потвърдят това състояние. Липсват други доказателства в тази насока.

На следващо място, не се установява и наличието на „сериозни“ здравословни причини. Т.е. техният характер следва да е такъв, че именно сериозността им е пречка да не може сам да осигурява издръжката си. Посттравматичното стресово разстройство, дори и да се приеме, че е налице /в каквато насока съдът намира, че липсват убедителни доказателства/, не би могло да изключи изобщо възможността за полагане на труд от сина на жалбоподателя, който е в млада и трудоспособна възраст. В този смисъл също така намира за основателно и възражението на ответника, че посоченото състояние е лечимо; лечимо и е състоянието „припадъци“, съобщено в интервюто на жалбоподателя. В тази насока се установява и, че е предписано съответно лечение. Ето защо и не би могло да се направи извод, че в страната, в която пребивава, не би могло да се осигури съответната, адекватна медицинска помощ и оттам – това да попречи на възможността сам да се издържа.

Предвид събраните по делото писмени доказателства настоящият състав намира, че не може да се стигне до извод за наличието на предпоставките на §3, б. „б“ ПЗР на ЗУБ.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата е неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. Б. Б., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 14561/29.9.2022 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, в частта с която му е отказано да се събере на територията на Република България със своя син Д. Я. Б., роден на 1.1.2001 г.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяването.

СЪДИЯ: